

LIBRIS | We know
books

Editat de Editura Pastel Braşov

e-mail: editurapastel@gmail.com

Tel: 0733.043.263

Coperta: Ioan Paler

Ilustrația: Portretul Adelei Bloch Bauer, de Gustav Klimt

Corectura: Autorul

Ioan Paler

Povestiri bizare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PALER, IOAN

Povestiri bizare / Ioan Paler. – Braşov : Pastel, 2015

ISBN 978-606-658-145-5

821.135.1-32

Editura PASTEL
Braşov, 2015

recunoscând căruța în timp ce mergea cu nevasta sa la târgul din sat, coborî să vadă ce s-a întâmplat. Rămaseră amândoi mirați că se întâlnesc din nou și își strânseră mâna bucuroși. Din spatele lui Gheorghe apăru și Carla, nevasta fratelui său, care venea după el, curioasă să-și vadă cumnatul. Privirea lui Velisar se întâlni fulgerător cu privirea femeii. Pe chipul său uluit, albit de teamă, se putea citi acum spaima și nu mirarea. Era chiar ea, fata la care visase atâta timp, pentru care suferise zile întregi și pentru care își pierduse mințile. Mut de uimire, Velisar nici nu vedea mâna fetei întinsă spre el. Rămase împietrit, cu ochii ațintiți la ea, în timp ce Gheorghe rosti cu mândrie: "Nu-i așa că e frumoasă?!"

Cuprins

<i>Visul</i>	7
<i>Lumea virtuală</i>	21
<i>Liftul</i>	33
<i>Față în față</i>	63
<i>Substituirea</i>	77
<i>Puntea</i>	111
<i>Confesionalul</i>	157
<i>Accidentul</i>	197
<i>Năluca</i>	211

Știa doar că îl așteapta o zi încărcată, una din acele zile în care îți vine să-ți iei lumea în cap, să lași totul baltă și să fugi cât mai departe de lumea civilizată. O zi în care orice încercare de a pune ordine în evenimentele ce urmau să se petreacă se va dovedi cu siguranță inutilă. Unde mai pui că ziua începuse prost: o sâcâitoare durere de cap, un sentiment de apăsare, de neputință, îl împiedica să gândească limpede. Ce-i va aduce și ziua aceea, nu era greu de imaginat: aceleași sarcini stresante, devenite acum niște corvezi supărătoare, aceleași zâmbete prefăcute schimbate cu colegii săi, aceleași laude mincinoase aduse superiorilor, aceleași masă nesuferită luată la modestul restaurant al companiei, și toate acele mărunte șicane cotidiene pe care ți le rezervă viața.

Nici din pat nu-i venea să se ridice, iar visul bizar pe care îl avusese nu-i dădea pace deloc. Ce semnificație puteau avea acele întâmplări... rămânea o taină greu de

descifrat. Trăise atât de viu faptele, simțise atât de adânc tirania lor, încât visul păruse un crâmpei de viață reală, de o mare concretețe. Nici întâmplările petrecute cu o zi înainte nu păreau atât de autentice ca cele din vis. Le rememoră fugar și înțelese că nu se vor șterge din mintea lui niciodată.

În vis, se făcea că se afla pe una din străzile aglomerate ale orașului său, în apropierea Teatrului Dramatic. Zi obișnuită, agitație cotidiană obositoare. Cu puțin timp în urmă, aranjase cu un tânăr vânzarea mașinii sale vechi. Trebuia să se întâlnească cu omul acela pentru a definitiva înțelegerea. Îl zărise de departe pe bărbat; era îmbrăcat cu aceeași geacă de piele, cu blugi decolorați asimetric, pe care îi avusese și acum câteva zile când stătuseră de vorbă. Pe cap purta o șapcă roșie cu cozorocul foarte larg, pe care era scris cu litere mari U. S. A. Ochelarii de soare, foarte închiși la culoare, îi ascundeau complet privirea. Bărbatul nu părea să aștepte pe cineva căci ținea în mână o frânghie groasă, la capatul căreia se afla legat un avion uriaș ce zbura la mare înălțime. Îl manevra cu ușurință și nimic nu părea că îl sperie. Lumea curioasă îl privea uimită și aștepta să se întâmple ceva. El însă își continua cu nonșalanță jocul și nu

lua pe nimeni în seamă. Atunci s-a apropiat de el, strecurându-se prin mulțime. L-a atins pe umăr și i-a spus pentru ce a venit. Tipul l-a privit lung, ca și când nu ar fi știut nimic de aranjamentul lor. Apoi, ca trezit dintr-un vis urât, îi spuse că totul se va aranja imediat. I-a întins sfoara și l-a rugat să o țină el câteva momente, până se va întoarce, apoi a dispărut în barul de vizavi. A preluat mecanic frânghia și a rămas cu ea în mână în mijlocul mulțimii. Privea în sus cu temere și nu înțelegea cum poate fi atât de ușor de manevrat avionul. Uneori simțea că îl scapă din mână și o spaimă imensă punea stăpânire pe el. Avionul se rotea cu o ușurință neînchipuită și asculta cu fidelitate comenzile transmise de jos. Tipul însă întârzia și teama de a nu produce o catastrofă îl obseda intens. Atunci rugă pe cineva din mulțime să preia frânghia pentru scurt timp și intră în bar. Îl zări pe tip în compania unei femei frumoase. Se apropie de el și îi aduse aminte de înțelegerea lor. Omul l-a privit lung și l-a întrebat ce s-a întâmplat cu avionul lui. A ieșit apoi grăbit afară și s-a întors imediat, furios de ce văzuse: își pusese mâinile în cap și era atât de supărat, încât nici nu putea vorbi, ci scotea doar niște sunete guturale îngrozitoare. Într-o clipă au revenit

Împreună în stradă și au privit dezastrul: avionul se prăbușise în apropiere de centrul orașului, peste niște case, și provocase un incendiu devastator. Lumea intrase în panică și fugea în toate părțile, înspăimântată. Pe alee rămăseseră doar ei doi, iar individul îi cerea socoteală de cele întâmplate. N-a mai ascultat injuriile acestuia și s-a refugiat în bar. Căută rapid cu privirea un loc unde să se ascundă și, dintr-o dată, zări banca, pe care stătea acum frumoasa femeie cu care vorbise tânărul. Se așază calm lângă ea și se lipi de pieptul ei. Atunci simți un fior de mare tandrețe și uită cu totul de ce se refugiase aici. Toata agitația dispăruse ca prin farmec. Nu mai dorea decât să o privească și s-o țină în brațe. La picioarele băncii zări o tupsie de tablă argintată. Pe ea se afla capul individului cu avionul. Acesta vorbea rar, calm, cu o stranie blândețe. Îl priveau și ei cu îngăduință, știind că nu poate să le facă nimic rău. Acesta vorbea tot mai rar și mai încet, clipind din singurul ochi care îi mai rămăsese deschis. Ei continuau să se sărute, abandonați pe deplin momentului lor de fericire. Apoi o luă de mână și, fără să mai țină cont de capul insului aflat la picioarele lor, ieșiră în stradă și se îndreptară spre pista aeroporului, aflată la câțiva pași de trotuar. O

luă candid de mână și pășiră pe treptele scării unui aparat de zbor. Căpitanul, îmbrăcat în uniformă lui impecabilă, le zambea încântat și le făcea semn să se apropie. Le strânse mâna și pășiră toți trei înăuntru. Se auzi zgomotul ușii care se închidea în urma lor. Apoi se așezară comod pe primele scaune libere și se îmbrățișară tandru. Când se desprinseră din îmbrățișare, erau deja la înălțime și aparatul începu să prindă viteză. Apoi se auzi un bubuit scurt și avionul se aplecă mult într-o parte. Se speriară întratât, încât se îmbrățișară stâns. Au mai apucat să vadă că aparatul cobora vertiginos în picaj. O bubuitură cumplită și...

Se trezise speriat, cu cămașa udă de sudoare și cu respirația gâfâită. Se frecă nedumerit la ochi și încercă să descifreze tainele acestui vis nebunesc. Cine știe ce semnificație putea ascunde ?

În sfârșit: avea de luat în piept ziua aceasta nesuferită. Uită repede de vis și începu să se pregătească de plecare. Ca de obicei, deschise televizorul ca să asculte, în treacăt, știrile zilei. Vocea crainicei răsuna strident din spatele ecranului luminos. Atenția îi fu atrasă de o știre stupefiantă, rostită de crainică cu vocea sugrumată. Pe teritoriul Chinei se prăbușise un avion de călători cu 350 de pasageri la bord.

Nu existau supraviețuitori. Pilotul reușise, în ultimul moment, să evite casele de la periferia orașului, prevenind un dezastru de proporții uriașe. Nu luă în seamă evenimentul tragic și continuă să se îmbrace. Mai avea doar un sfert de oră pînă la începerea ședinței Consiliului de Administrație. Evident nu putea întârzia și simțea cum presiunea nervoasă pune stăpînire de el. Doar o plecare cu un taxi l-ar putea salva de la dezastru. Sună precipitat la dispecerat și, în câteva minute, se afla în automobil. Răsufală ușurat; mai avea 10 minute, timp suficient să ajungă în sala de ședințe.

Mașina rula cu viteză redusă din cauza aglomerației. La un moment dat se opri și rămase blocată în trafic. Agitația celor din jur îi spori și lui nervozitatea. Deschise portiera și coborî în stradă. Șirul de mașini se întindea pe sute de metri. Își dădu seama pe loc că nu mai putea rămâne în mașină. Se hotărî să meargă pe jos. Nu mai avea prea mult de mers pînă la instituție. Plăti și o luă la picior în susul străzii. Înainta greoi din cauza numeroșilor trecători care umpluseră trotoarele aproape complet. Depăși în grabă câțiva bărbați, se strecură cum putu prin mulțime și ajunse la capătul coloanei de mașini în care fuseseră blocați și ei. Un număr mare de oameni se adunase în

jurul automobilului din fruntea coloanei, care fusese implicat într-un accident. Se pare că era ceva foarte grav, căci se auzi sirena stridentă a unei salvări care se apropia cu repeziciune din partea opusă. El ajunsese în dreptul mașinii ce produsese incidentul și apucă să vadă un trup de bărbat strivit sub roțile ei. Capul îi atârna într-o parte, sub aripa mașinii. Când îl văzu, avu impresia că omul îi vorbește calm, cu glasul șoptit, ca și când s-ar adresa unui amic. Se scuza parcă de incidentul produs și îi spunea că nu o să-l învinovătească. Atunci își acoperi fața cu palmele; nu-i venea să creadă ce auzea. Întoarse repede capul și iuți pasul spre instituție. Pe drum nu-și putea alunga din minte chipul omului accidentat. Semăna izbitor cu figura celui din visul, pe care îl avusese cu o noapte înainte. Nu mai înțelegea nimic. Refuza să facă vreo legătură între ele ; totul părea atât de bizar.

Când intră în holul instituției, își compuse o mină indiferentă. Privirea îi fu atrasă de o femeie distinsă, care stătea așezată comod pe o bancă din hol. Aceasta întoarse capul și îi zâmbi ca și când l-ar fi cunoscut de mult. Se opri în loc și o urmări cu privirea. Și ea îl fixă atent, apoi întoarse capul, zâmbindu-i provocator. Parcă făcuse și un semn discret cu

mâna să se așeze lângă el. Înțoarse indiferent capul și își continuă drumul fără să clipească. Pătrunse vijelios pe ușa biroului său. Se prăvali în fotoliu și își acoperi ochii cu palmele. Era complet răvășit de cele întâmplate. Încercă să recompună în minte filmul evenimentelor, dar fu trezit din meditație de un ușor ciocanit în ușă. Nici nu apucă să spună ceva, că în pragul biroului își facu apariția secretara lui, care-i reaminti că ședința stătea să înceapă. Raspunse cu o silabă, ce nu însemna nici da, nici nu, și o luă grabit în urma femeii, încercând să-și ascundă nervozitatea. Când pătrunse în biroul președintelui de consiliu al companiei, sala era deja plină, iar șoaptele angajaților sugerau că ședința stătea să înceapă. Se așeză repede la locul lui obișnuit, își puse dosarul cu acte pe masă și își scoase din buzunar carnețelul de notițe. Aruncă o privire fugară prin sală și fu surprins de liniștea și siguranța ce se citea pe chipurile celor din jur. Discutau cu aprindere de cine știe ce situație sau întâmplare, și se străduiau să fie cât mai convingători și sinceri. Nimănui nu-i trecea prin cap prin ce trecuse el în ultima oră, câte gânduri confuze îi străbăteau mintea și ce întrebări se iveau spontan în cap. În acel moment, președintele consiliului își facu apariția în

pragul ușii. Toate murmururile se stinseră ca prin farmec. Șeful, înalt, subțire, cu o figură severă, traversă încăperea și se opri în dreptul scaunului său. Părea extrem de preocupat de ceva și un tremur nervos i se schițase pe obraz. Ridică mâna în semn de salut, fără să rostească un cuvânt. Cine îl cunoștea, știa că acesta este semnalul de începere a ședinței. Își drese vocea și spuse răspicat că în ordinea de zi nu există decât un singur subiect: semnarea unui contract foarte important care va aduce companiei un venit substanțial și desfășurarea neîntreruptă și sigură a activității ei pe încă cel puțin zece ani. Din spusele lui, reieșea că ei trebuie să se miște repede, fără ezitări, pentru a preîntâmpina orice concurență. Era necesară o conlucrare perfectă între toate departamentele și o confidențialitate absolută. Incepu să enumere atribuțiile fiecărui departament fără să dea detalii și fără să precizeze persoanele care se vor ocupa de sarcinile respective. Fermitatea din glasul lui era un semn că orice încălcare a acestor instrucțiuni va aduce după sine repercursiuni grave. În tot acest timp, nu ridică nici o clipă ochii din hârtiile sale, părând foarte concentrat și autoritar. Când, în sfârșit, îi privi, totul părea spus, nici o virgulă nu lipsea. Se mai uită o dată pe deasupra

capetelor și, când înțelese că nu mai era nimic de adăugat, se îndreptă spre ușă cu dosarul sub braț. Facu doi pași, dar se opri și se întoarse cu fața spre colaboratorii săi. Duse mâna la frunte și rosti vechea formulă, care se spunea în astfel de ocazii : „Era să uit ! “. Cuprinse iute sala cu privirea, ca și când ar căuta pe cineva anume. Il găsi și întinse mâna spre el. Apoi rosti cu hotărâre: „Dumneata te vei ocupa de obținerea semnăturilor de la partenerii noștri. Vei lua imediat avionul și vei pleca la Viena. Biletul de călătorie și documentele le găsești la secretara mea”. Fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse și părăsi încăperea.

El rămase siderat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile și încerca să înțeleagă ce se petrece. Ce să caute el la Viena? Nimic în mintea lui nu părea să se limpezească. Mii de gânduri se învălmășeau în capul lui, zeci de imagini năvăleau nu se știe de unde, complicând și mai mult lucrurile. Se întâmplaseră prea multe în acea dimineață; viața se complicase dintr-o dată, luându-l pe nepregătite. Se trezi debusolat, iritat de cele întâmplate, și, mai mult, trebuia să ia o hotărâre importantă. Asta îl apăsa cel mai tare; nu ar fi crezut niciodată că marile hotărâri se iau în câteva secunde. Acum avu revelația a ceea ce putea însemna

„schimbarea destinului peste noapte”. Mai știa că nu trebuie să reflectezi prea mult în asemenea situații. Era dovedit că atunci când te gândești prea mult, de cele mai multe ori alegi greșit. Așadar, nu-i rămăsese prea mult timp să se hotărască. Scoase repede o coală de hârtie din mapă și începu să redacteze grăbit un text. Când îl termină, împături foaia, o introduse într-un plic, se ridică repede de pe scaun și părăsi încăperea. Trecu vijelios prin hol și se opri în dreptul ușii unde își avea secretara biroul. Nu mai bătu la ușă și intră precipitat înăuntru. Secretara îl privi nedumerită și încercă să spună ceva, dar, văzându-i figura congestionată, tăcu și așteptă să vadă ce se va întâmpla. El se apropie de ea, o privi cu ochii aceia goi și îi întinse plicul. Era demisia lui.